

Поглавје 1

Вистинската книга во рацете на вистинската личност, во вистинскиот момент, може да го промени животот засекогаш. Алфи е апсолутно убеден во ова. Тоа има совршена смисла кога поминуваш шест дена во неделата во книжарница и безброј пати си бил сведок на магијата на некој што си заминува со шанса, во печатена форма, да се трансформира во некој сосем поинаков.

Сепак, кога Алфи пристигна во книжарницата рано тоа јануарско утро на својот изабен црвен велосипед, тој не размислува за менување на животите. Наместо тоа, размислува за тоа колку добро може да гледа бидејќи неговите очила се замаглени од дождот, а панталоните натопени. За да биде уште полошо, три прилично влажни картонски кутии го чекаат на прагот.

„Проклети книги“, промрморува тој за себе додека ги вади клучевите од џебот на својата зелена јакна.

„Проклетата врата.“ Бравата се заглавува, како и вообичаено, пред вратата конечно да одлучи да се отвори со чкрипење, овозможувајќи му на разбушавениот книжар пристап до книжарницата, заедно со студениот налет на ветер.

Алфи ги спасува пакетите со книги од дождот, ја собира поштата од подот – планина од сметки – и ја става на своето биро со воздишка. Мислеше дека затворањето на книжарницата во текот на мирниот период помеѓу Божиќ и Нова година би било добра идеја. Но, сега има само еден час да го исчисти килимот од боровите иглички,

да ги распакува неколкуте испорачани пакети и да ги замени божикните романи и книгите со рецепти за здрави оброци на излогот со прирачници за фитнес и водичи за самопомош.

Алфи често слуша дека има најпрекрасна работа на светот. Но илузијата дека продавачите на книги читаат цел ден нема многу врска со реалноста. Некои можеби ќе бидат изненадени колку време тој поминува влечејќи кутии со книги и бришејќи прашина.

Кога слуша гребење од задната врата, се сепнува.

„Среќна Нова година. Само ние двајца сме утрово, Џорџи“, вели тој додека капакот за мачки се отвора и се појавува меката, сива пегава глава.

Откако го истресува дождот од крзното, Џорџет скокнува на пултот и се сместува на специјалното издание на Џејн Остин. Оттаму, со малку прекорувачки поглед, мачката скитничка го гледа Алфи како работи.

Кога излогот конечно е освежен, радијаторите потпукнуваат зрачејќи пријатна топлина, ламбите фрлаат топол жолт сјај, а опојниот мирис на свежо кафе го исполнува воздухот, Алфи задоволно се огледува наоколу. Дури и по сите овие години, тој сè уште чувствува возбуда од исчекувањето додека продавницата се подготвува за своите муштерии, а книгите трпеливо чекаат да бидат земени, проучувани со интерес и можеби избрани.

Токму кога Алфи се подготвува да ја отклучи вратата, неговиот поглед паѓа на книжевниот календар на огласната табла, подарок од редовен купувач. Јануарската слика е од жена удобно сместена со книга, додека чита на светлината од ламба. Денешниот ден е означен со црвена боја со белешката: **ЈАВИ СЕ НА НАЈТИНГЕЈЛ**. Алфи погледнува кон полицата за нарачки што чекаат да бидат подигнати. Невообичаено, таму има само една книга, завиткана во кафена хартија и врзана со лента. Оваа полица вообичаено е полна со книги што доаѓаат и си одат. Но, овој пакет стои таму многу долго време.

„О, Боже“, воздивнува тој. „Каков начин да се започне новата година.“

Меѓу купиштата хартија на неговата маса, тој открива адресар со кожен повез, со големина на еден том и ги прелистува неговите стуткани страници сè додека не го најде бројот што го бара. Додека посегнува по телефонот, Алфи размислува за ветувањето што го даде пред повеќе од една година. Речиси беше заборавил дека овој ден конечно ќе дојде. Денот кога ќе мора да го направи овој повик.

Се двоуми, неговиот прст лебди над тастатурата. Од годините поминати како книжар, тој знае колку книгите можат да го променат животот. Сепак, знае и дека има луѓе кои не сакаат промени. И има претчувство дека повикот што треба да го направи ќе преврти нечиј живот целосно наопаку.

* * *

Раката на заболеларката лебди над лицето на Тили, и таа се обидува да се фокусира на ноктите со боја на модар патлиџан, наместо на сребрениот инструмент што ѝ се вметнува во устата.

„Дали имавте убав Божиќ?“ прашува д-р Џафари, додека работи на катниците на Тили.

Тили се обидува да промрмори нешто.

„Ве молам, отворете ја устата широко.“

Благодарна што не мора да признае дека ги помина празниците сама со огромна кутија чоколади, Тили широко зинува.

„Божиќ е вистински пекол за вашите заби, секако“, продолжува весело д-р Џафари. „Толку многу шеќер и црвено вино. Добро е што дојдовте на преглед порано, бидејќи наскоро ќе бидеме преплавени тука, гарантирам. Скршени пломби, чиреви, лекување на канали, апсцеси.“ Заболеларката весело ги наведува сите заболувања, како да ги кажува имињата на своите внуци.

„Но, добро сте, сè изгледа во ред“, забележува таа, со нота на жалење во гласот, додека ја повлекува раката.

„Ах, ми олесни.“

Тили ги спушта нозете од стоматолошкиот стол; нејзините кафени кожени чизми со црвени врвки го допираат

подот. Ја става својата долга, црвена коса зад ушите и го облекува капутот од твид со разнобојни копчиња. Колку е чудно што веројатно нема повторно да ја посети заболекарката цела една година, заболекарката до која беше доволно блиску за да го помириса нејзиниот виолетов парфем и да ги забележи испуканите усни. Тили дури и не го знае името на д-р Џафари.

„Извинете, но мислам дека вашиот телефон свони“, вели заболекарката, покажувајќи кон чантата на Тили, која постојано вибрира.

Тили не го препознава бројот и одговара со учтиво: „Ало?“, додека ја преминува чекалницата на пат кон приемниот пулт.

Прво има тишина, потоа непознат машки глас.

„Хм... здраво. Дали зборувам со Матилда Најтингејл?“

„Која се јавува, ве молам?“ Нејзиниот поглед паѓа на едно мало девојче со намуртено чело, свиткано над книга, со долната усна меѓу забите. Ненадејното сеќавање на тоа какво е чувството да се биде толку занесен во книга е толку интензивно што Тили мисли дека замислува работи кога човекот вели: „Алфи Лејн. Јас сум сопственик на книжарницата ‘Бук лејн’ во Примроуз Хил. Се јавувам поради нарачка што е подготвена за подигнување.“

„Но, јас не нарачав ништо.“ Тили нема стапнато во малата книжарница во нејзиното соседство со години. И не допрела книга повеќе од една година, освен ракописите што ги уредува на работа. А тие не се сметаат.

„Џо Картер ја направи нарачката за вас“, вели продавачот на книги токму кога Тили се поместува на почетокот од редот на приемниот пулт и секретарката извикува: „Следниот, ве молам?“

„Дали штотуку рековте ‘Џо Картер’?“ Градите на Тили одеднаш се стегаат и станува остро свесна за посебниот мирис на течноста за плакнење уста и латексните ракавици. Иако надвор е мрачен, свеж ден, воздухот во стоматолошката ординација ѝ е жежок и задушлив.

„Што можам да направам за вас?“ нетрпеливо прашува жената.

Тили брзо чекори напред, го држи мобилниот телефон до увото и ѝ го кажува своето име.

„Тоа ќе биде шеесет и пет фунти, ве молам.“

Тили ја вади својата банкарска картичка и ја подава преку пултот, додека човекот од другата страна на линијата вели: „Да. Имам нарачка за Матилда Најтингел од Џо Картер.“

„Но тоа е невозможно.“ Тили одвај може да ги изговори зборовите бидејќи веднаш го замислува Џо.

Неговата весела насмевка. Кратката светлоруса коса, покриена со бејзбол капа во лето, шапка во зима. Просечна висина, со широки рамена и атлетска градба бидејќи играл бејзбол како дете и тинејџер, а подоцна и софтболен со своите пријатели во лондонските паркови. Вдлабнатината на носот, кој го скршил како дете обидувајќи се да им докаже на своите браќа дека може да се искачи на покривот од гаражата. Звукот на неговиот глас, како разиграно ја задева Тили кога се врати дома со гломазна хартиена кеса, прашувајќи дали навистина купила уште книги и дали ќе мора наскоро да се пресели за да направи место за нејзината библиотека. Или нежен и рапав наутро во кревет, кога посегнуваше по неа и ѝ шепнуваше дека ја сака.

„Мислам дека би било најдобро да дојдете за да можам да ви објаснам“, вели сега продавачот на книги. „Тоа би било полесно отколку преку телефон... ако е можно за вас.“

Тили всушност планираше да го помине последниот слободен ден надополнувајќи го празниот фрижидер, проверувајќи ја е-поштата и можеби препуштајќи се на релаксирачки плач во кадата. Но, мистеријата околу името на Џо беше премногу силна за да одолее.

„Добро. Можам да бидам таму за околу пет минути. Но, сепак ќе кажам уште отсега: апсолутно нема шанси Џо да нарачал книга од вас.“

Продавачот на книги не нуди понатамошно објаснување и едноставно се збогува.

Токму кога Тили излегува на улицата во студениот лондонски зимски ден, сончев зрак се пробива низ сивата

облачност и блеска на влажниот асфалт. Тили го повлекува палтото поблиску околу себе и гледа кон небото.

„Ова мора да е грешка, нели, Џо?“

Поглавје 2

Книжарницата е сместена меѓу ред шармантни бутици, кафулиња и продавници за деликатеси на улица што наликува на провинциска, иако е на кратко растојание од раздвижениот Камден и главните атракции на Лондон. Видно стар велосипед се потпира на темноцрвената фасада, на која со големи бели букви пишува „Бук лејн“.

Штом Тили влегува во малата продавница, веднаш ја записнува типичната атмосфера на книжарница: мирисот на хартија, спокојната тишина и безбројните книги чии наслови некогаш порано ќе ја намамеа. Продавницата е преполна, книги се заглавени дури и меѓу врвот на полиците и таванот. На задниот ѕид се потпира скала, а мали хартиени жерави направени од страници од стари книги висат од таванот и нежно се нишкаат на движењето на воздухот.

Се труди да не обрнува внимание на сето тоа додека маршира право кон пултот.

До него, маж во широк плетен џемпер и темносини панталони е наведнат над картонска кутија, гледајќи во неа со набрано чело. Неговата разбушавена темна коса стрчи на сите страни. Кога мажот го забележува купувачот, се исправа и ги мести очилата со рамки од оклоп на желка. Топлите кафени очи ја гледаат Тили.

„Извинете, не ве видов“, вели тој. Брадата на неговите образи се чини дека е нешто помеѓу подникната и вистинска брада. „Тукушто ја средувам продавницата по празниците. Како можам да помогнам?“

Една дебеличка мачка дреме на пултот и почнува да преде кога продавачот на книги минува со раката низ нејзиното крзно. И двајцата изгледаат задоволни и опуштени, што ја прави Тили да се чувствува непријатно. Порано се чувствуваше како дома во книжарниците. Но, сега има чувство како да стои во продавница за опрема за риболов или продавница за опрема за нуркање.

„Не знам... Дали сте вие Алфи Лејн? Јас сум Матилда Најтингел и штотуку добив повик...“

„Ах, да, секако. Тоа бев јас. Ви благодарам што дојдовте.“

Тили сега го препознава рапавиот глас од телефонскиот разговор, но си беше замислила постар маж. Сепак, возраста на продавачот на книги е тешко да се погоди. Иако очите му се бистри, има неколку брчки околу нив и длабока бразда на челото. Ако од Тили беше побарано да ја погоди неговата професија, таа ќе речеше конзерватор на историски ракописи или архивар во музеј. Алфи Лејн ѝ изгледа како човек кој не само што поседува механичка машина за пишување, туку може и да пишува на неа без напор.

„Како што веќе ви реков, сигурно се работи за некое недоразбирање“, објаснува Тили. „Џо Картер не можел да нарача книга.“

Продавачот на книги си ја протрива брадата, произведувајќи лесен звук на стружење. „Искрено, ова е една од моите најнеобични задачи досега.“ Ги крева очилата со палецот. „Сме имале многу чудни нарачки и претходно. Фини стари дами кои бараат книги за Сатаната. Или моќен адвокат кој чита само љубовни романи.“ Тој се накашлува, како да се обидува да си ги собере мислите. „Вашиот сопруг дојде во книжарницава пред околу една година...“

„Пред една година?“ повторува Тили и во еден миг, секавањата се враќаат.

„Да. Дојде во мојата продавница и ми ја објасни својата ситуација. Потоа ја направи нарачката и рече дека ако не се врати пред Божиќ, ќе знам што значи тоа: треба да ви

се јавам на 2 јануари. Секако, се надевав дека ќе го видам повторно. Моето најдлабоко сочувство.“

Тили кимнува рамнодушно, прифаќајќи ги зборовите како некој што дозволува да му се тутне леток во рацете затоа што е премногу учтив или едноставно премногу истрцен за да одбие.

„Не дека тие зборови значат многу.“ Продавачот на книги ја гледа сочувствително. „Но, нема алтернатива, нели? Иако толку многу работам со зборови, сè уште не сум смислил ништо подобро.“

Оваа забелешка ја трогнува Тили, која често размислуваше за истото во последните неколку месеци. „Да, така е...“, несигурно вели.

„Освен тоа, треба да ви честитам“, додава продавачот на книги. „Среќен роденден.“

Тили го гледа збунето, и пред да може да одговори, Алфи Лејн зема пакет од полицата, завиткан во кафена хартија и врзан со бела лента.

„Еве ја книгата за која ви се јавив. Господин Картер ме замоли да ви ја доставам денес. Следната книга ќе биде достапна во февруари. Ова е неговиот роденденски подарок за вас. Година полна со книги.“ Тили почувствува остра болка во срцето. Цел ден се трудеше да го заборави овој датум. Кога поштарот достави пакет од нејзините родители, таа се обиде да не размислува за огромниот букет цвеќе што Џо ѝ го доставуваше во канцеларијата секоја година. Оваа година знаеше дека нема да има букет цвеќе. Но, сега таа зјапа во пакет од Џо – кој, патем, содржи книга – и се чувствува како нејзиниот свет да е превртен наопак, како протресена снежна топка. И кога Тили ја подава раката, сфаќа дека ова нема да биде само една книга.

„Може ли да ги земам другите книги со мене сега?“ прашува таа.

Алфи Лејн прави тажна гримаса. „Се плашам дека тоа не е можно.“

„Што сакате да кажете? Јас сум тука токму сега, а вие рековте дека Џо нарачал дванаесет книги. Сигурно би можела да ги земам сите одеднаш.“

И покрај пријатната атмосфера во книжарницата и мачката што тивко przede на шанкот, Тили е решена да избегне какви било понатамошни посети на ова место.

„Џо настојуваше да добивате една книга месечно“, одговара продавачот на книги. „Тоа е подарокот.“

„Сериозно? Треба да чекам цел месец за да дознаам која е следната книга? И нема да ја добијам последната до декември? Иако веќе ги знаете и би можеле исто толку лесно да ми ги предадете веднаш?“

„Тоа беше мојот договор со г. Картер.“

„Но, Џо е мртов! Тој повеќе не е на овој свет!“

Мачката исплашено скока од пултот и бара засолниште во полупразна кутија со книги. Алфи Лејн ја погледнува, а потоа повторно го враќа погледот кон Тили. Неговиот израз е нежен, но гласот му е изненадувачки цврст.

„Многу ми е жал, но му ветив на г. Картер.“

„Ах. Во ред. Добро тогаш, ви благодарам за вашата помош.“ Тили толку грубо го грабнува пакетот од раката на продавачот на книги што тој се стресува, но не ѝ е гајле. Ако тој не сака да помогне, таа сака веднаш да си оди дома за да го отвори подарокот на Џо. Без збор, нагло се врти и брза надвор, оставајќи ја вратата од продавницата да тресне зад неа.

Штом Тили влегува дома, се сопнува од патиките на Џо. Ги турка настрана со ногата и го закачува палтото на куката до стариот сив, избледен и износен дуксер на Џо. До вратата лежи плик со ракописот на нејзината свекрва. Тили не го зема, туку се качува по скалите до пространата дневна соба на малиот стан во уличката.

Живеењето во малиот стан беше нивни заеднички компромис за да можат да живеат во населба што двајцата ја сакаа. Сепак, тој е пренатрупан од сите нивни работи:

спортската облека на Џо е во еден агол, неговата работна маса е покриена со хартии, полузавршените ракотворби на Тили се расфрлани по секоја достапна површина, а сидовите се целосно покриени со преполни полицаи за книги. Куќата можеби е хаотична, но не и овие полицаи. Книгите се уредно наредени и означени по жанр, иако собрале прашина во текот на изминатата година.

Тили го става пакетот на масичката за кафе и го испитува.

Помина половина година, но сè уште ѝ е тешко да прифати дека Џо навистина го нема веќе. Секое утро кога ќе се разбуди, очекува да го почувствува до себе во креветот. Понекогаш го вклучува тушот и го слуша звукот некое време во дневната соба, само за да се убеди себеси дека Џо ќе излезе од бањата во секој момент. Постојано слуша од другите дека треба да се опушти. Цветето од погребот одамна беше овенало и заврши во ѓубре, телефонските повици со сочувство стануваат поретки, а на работа има повеќе задачи од кога било досега. Сепак, Тили сè уште живее во станот што некогаш беше нивно светилиште, опкружена со работите на својот покоен сопруг, и не знае што да прави следно.

Отворањето на овој пакет ќе ја отвори раната што времето треба да ја залечи. Ниту една книга нема да го врати Џо. Но, дури и додека размислува за тоа, многу силно чувствува дека сака да ја отвори, што и да се случи.

Затоа, ја одврзува лентата и ја кине хартијата.

Глава 3

Се сретнаа во книжарница еден дождлив ден во август. Повеќето Лондончани веројатно беа лошо расположени поради времето, но на Тили тоа совршено ѝ одговараше, бидејќи ѝ даваше идеален изговор да ја помине целата сабота во книжарница. Нејзината дестинација беше големата главна филијала на „Фолс“ на „Черинг крос роуд“, каде што имаше намера да разгледа сè, од приземјето до петтиот кат.

Воздивна задоволно кога се засолни од поројниот дожд во пријатната книжарница и погледна кон знакот на кој пишуваше: *Добре дојдовме, љубишели на книги, тука сме меѓу свои луѓе*. За Тили, книжарниците отсекогаш биле места за средби, каде што можеше да создаде безброј нови пријателства со книгите.

Таа ги разгледуваше полиците за романи на приземјето, во типична положба со главата навалена на едната страна, што неизбежно ќе доведе до напнатост во вратот до крајот на денот, кога одеднаш се судри со нешто цврсто.

„О, боже, извини!“ Русокос маж, приближно на нејзина возраст, стоеше пред неа, со пријателски, светлосини очи. Носеше сив дуксер со качулка, шорцови и мокри патики.

„Здраво“, рече тој со јасен американски акцент. Кога се насмевна, забите му беа совршено бели, а левиот преден заб му беше малку поткршен.

„Извини, требаше да бидам повнимателна“, одговори Тили. Стоеше доволно блиску за да го почувствува кедро-виот мирис на неговата колонска вода. „Секогаш сум расеана кога читам.“ Таа се повлече, сфаќајќи дека се вцврвнува, како што секогаш правеше кога беше нервозна.

„Дали би ми ја препорачала оваа?“ Тој покажа кон книгата што Тили ја беше ставила под рака – првата од неколкуте кои имаше намера да ги вдоми денес.

„Да, апсолутно. Го обожавам Фредерик Бакман. Имаш прочитано некоја од неговите книги?“

Човекот погледна во насловот на книгата и ја затресе главата. „Не, мислам дека не.“

„Тогаш прво треба да ја прочиташ ‘Човекот по име Уве’.“ Тили ги скенираше насловите на полицата. „Хмм, изгледа дека не е тука. Веројатно горе, во поголемиот дел за фикција.“

„Тука е како во еден вид лавиринт, нели?“ забележа тој тивко насмевнувајќи се додека се огледуваше наоколу.

Токму тоа беше она што Тили најмногу го сакаше во оваа продавница. На крајот на краиштата, каде е подобро да се изгубиш отколку во лавиринт од книги и приказни? Таа се огледа наоколу, обидувајќи се да најде некој од вработените кој можеби ќе може да ѝ помогне, но сите беа зафатени со купувачи.

„Ако сакаш, можам да ти покажам.“

Прекрасна насмевка се рашири по неговото лице. „Тоа би било одлично, благодарам! Јас сум Џо.“ Тој ја подаде раката, која се чувствуваше топла и цврста кога Тили ја зеде. Таа ја задуши смеата, сметајќи дека ракувањата се прилично старомодни.

„Јас сум Матилда, но повеќето ме викаат Тили.“

„Матилда. Како во филмот?“

Тили можеше да го сфати тоа како предупредувачки знак, но беше премногу расеана гледајќи ги неговите мускулисти подлактици.

Додека се качуваа по скалите, Џо со отскок во чекорот, Тили праша: „Дали си на одмор во Лондон или...?“

„Не, живеам тука“, одговори тој, а Тили почувствува, со изненадување, дека би била разочарана ако кажеше дека е турист. „Се преселив тука поради работата. Градот е прекрасен, со сите овие големи паркови. И толку многу историски згради... Не можам да верувам колку е старо сè. А ти? Дали си од Лондон?“

„Живеам тука, но по потекло сум од Велс.“

„Ах, тоа го објаснува интересниот акцент. Сепак, веднаш слушнав.“ Неговите очи заблескаа додека ја гледаше на начин што ја натера уште повеќе да се вцврени.

„Па, секогаш велам Велс, но границата со Англија поминува низ моето родно место. Јас сум од Хеј-он-Вај.“

„Сум слушал за тоа. Не е ли тоа местото што е полно со книжарници?“

„Има и неколку други продавници. Но, да, има необично голем број книжарници.“

„Дали твоето семејство поседува книжарница? Не е ни чудо што си толку добро информирана за книгите.“

„Не, и двајцата се наставници, но ја сакаат книжевноста. Сестра ми Харпер го доби името по писателката Харпер Ли. А моето име... веројатно ми беше предодредено да бидам книжевен црв.“

„Која е твојата омилена книга? Или тоа е неблагодарно прашање? Како да бараш од родител да го избере своето омилено дете?“ Неговата шармантна насмевка беше неодолива.

„Малку“, призна Тили. „Затоа што постојано се менува. Но, ако навистина морам да ја избирам мојата омилена книга на сите времиња, тоа веројатно би била ‘Мадлин’ од Лудвиг Бемелманс. Апсолутно ја обожавав како дете.“

„Што ти се допаѓаше толку многу во врска со неа?“

Иако нејзината детска соба беше полна со книги, Тили непрестајно ја препрочитуваше оваа книга. Дури и денес, таа сè уште можеше да ја замисли корицата во детали.

„Една од причините дефинитивно беше тоа што главниот лик, Мадлин Фог, има црвена коса како мене“, одговори Тили. „Единствена во нејзиниот клас, како и јас. Инаку сме многу различни. Таа живее во интернат во Париз. А

јас сè уште не сум била таму, иако оттогаш сонувам за тоа. И мислев дека Медлин е толку смела и авантуристка.“

„Ти не си?“

Тили се насмеа од срце, но Џо ја гледаше со очекување. На крајот на краиштата, тој не можеше да знае дека нејзината идеја за храброст е истражување на непознат жанр на книги или да избере нов вкус на чај додека го прави неделното пазарување.

„Не, воопшто не. И не сум толку добра во лизгање на мраз како Медлин.“

Тие пристигнаа во делот за фикција и бидејќи Тили немаше што повеќе да каже, таа го извади „Човекот по име Уве“ од полицата и му ја подаде книгата на Џо. Нивните прсти се допреа, и таа почувствува како електрична искра да скокна преку неа. Додека Џо ја гледаше корицата, Тили набрзина си ја измазни косата, разбушавена од дождот.

„Ако ти се допаѓа оваа“, рече таа, „би препорачала и нешто од Рејчел Џојс или Елизабет Страут. Освен ако веќе им ги знаеш нивните книги.“

„Навистина се разбираш од литература, нели?“ одговори Џо.

„Па, работам во издавачка куќа, но во документаристика. Уредувам автобиографии на познати личности.“ Тили ги преврте очите како да не ѝ беа потребни пет интервјуа, тест по граматика и недели подготовка на презентација за да ја добие работата. „Но, ова е само привремено, за да почнам. Долгорочно, сакам да уредувам романи.“

„Сигурен сум дека би била одлична во тоа.“

Тили се насмеа. „Како би можел да знаеш? Не ме ни познаваш.“

„Но, веќе ми даде многу препораки, очигледно си страстен читател“, одговори Џо. „Ако некогаш напишам книга, би сакал уредник како тебе. Вистински книжевен црв.“

Неговиот поглед беше толку интензивен што Тили почувствува бран на топлина.